

— Δὲν εἶναι εἰς τὸ Χαβανόν; ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Μίλλιγαν.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῶ, ἐπλησίασα τὸν Ἀρθούρ, τὸν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὸν κατεφίλησα πολλακίς μεθ' ὅλης τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἢν πρὸς αὐτὸν ἠσθανόμην. Ἐπειτα δὲ ἀποσπασθεὶς τῶν χειρῶν του εἰς ἅς μ' ἔσφιγγεν ἀσθενῶς, ἐπέστρεψα πρὸς τὴν κ. Μίλλιγαν, ἐγονάτισά ἔμπρὸς τῆς, καὶ τῇ ἐφίλησα τὴν χεῖρα.

— Καλὸν μου παιδίον! εἶπε κλίνας πρὸς ἐμέ· καὶ μ' ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπόν.

Τότε δ' ἠγέρθη μετὰ βίας, καὶ τρέχων πρὸς τὴν θύραν,

— Ἀρθούρ, ἔκραξα μετὰ φωνῆς ἢν ὀλοφυρμοὶ διέκοπτον. Ἀρθούρ, πάντοτε θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ ὑμᾶς, κυρία, ποτὲ δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω.

— Ῥεμῆ, Ῥεμῆ, ἐφώναξεν ὁ Ἀρθούρ.

Ἄλλο δὲν ἤκουσα. Εἶχον ἐξέλθει καὶ κλείσει τὴν θύραν ὀπίσω μου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν δὲ ἤμην πλησίον τοῦ κυρίου μου.

— Ἀναχωροῦμεν! μοὶ εἶπε.

Καὶ ἐξήλθομεν τῆς Κέττης διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Φροντινιάν.

Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐγκατέλιπον τὸν πρῶτόν μου φίλον, καὶ ἐξετέθην εἰς συμφορὰς ἃς θ' ἀπέφευγον, ἂν, ἀπαισίου προλήψεως θυμῶ, δὲν εἶχον ὑποκῦψαι εἰς φόβον ἀνόητον.

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΝΑΤΟΥ

Ὀλίγοι βεβαίως ἐκ τῶν περιηγητῶν, ὅσοι παρήμεναι ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν Φλωρεντία, ἵνα θαυμάσωσι τοὺς καλλιτεχνικοὺς τῆς θησαυροῦς καὶ τὰ μάγυτικά τῆς περιχώρα, ἠμέλησαν νὰ ἐπικεφθῶσι τὴν ἔπαυλιν τοῦ πρίγκηπος Δεμίδωφ. Ἐν μόλις τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέχουσα τῆς τοσκανικῆς μεγαλοπόλεως ἡ εὐρεῖα καὶ μεγαλοπρεπῆς ἔπαυλις τοῦ San Donato, ἀναπτύσσει ἐν μέσῳ τῆς γλοερᾶς πεδιάδος, ἥτις περιζωννύει τὰς Ἀθήνας τῆς Ἰταλίας, τὰ ἐκτεταμένα τῆς δάση καὶ τοὺς ἀνθηροὺς τῆς κήπους, τοὺς πορτοκαλλεωνᾶς τῆς καὶ τὰ ἀπέραντα αὐτῆς ὑελόστεγα θερμοκήπια, τὰς εὐφόρους ἀμπέλους καὶ τοὺς φοινικῶνάς τῆς, τὰ βυάκια, τὰς νήσους τῆς καὶ τὰ σπήλαιά τῆς.

Ἐὰν ἀπορήσῃ τις βεβαίως καὶ θὰ δυσπιστήσῃ ἀκούων, ὅτι κτῆμα ἰδιώτου συγκεντρώνει ἐντὸς τοῦ περιβόλου του λίμνας καὶ δάση, βράχους καὶ σπήλαια, φυτείας ἐκτεταμένας κύκλῳ ἀνακτόρων ἡγεμονικῶν, καὶ λειμῶνας εὐρεῖς περίξ ἱπποστασίων περιλαμβανόντων πεντήκοντα ἵππους καὶ ἀμαξοστασίων στεγόντων τριάκοντα ἀμάξας! Ὅταν δὲ τις μάθῃ, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγροτικῶν ἐκείνων μεγάρων, δι' ἃ δεκάδας ὅλας ἐκατομμυρίων ἐδαπάνησεν ὁ πρίγκηψ Ἀνατόλιος Δεμίδωφ ἐκ τῆς μυθώδους αὐτοῦ καὶ σχεδὸν ἀ-

νυπολογίστου περιουσίας, ἐκρούπτοντο μέχρι πρὸ μικροῦ ἔτι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ καὶ ἱστορικὰ κειμήλια δημοπρατηθέντα πρὸ ἑνὸς μόλις μηνὸς ἀντι πέντε σχεδὸν ἑκατομμυρίων φράγκων, θέλει ὑποθέσει ἴσως, ὅτι μυθολογικὸν τι μᾶλλον ἀποκύημα φαντασίας ἀνατολικῆς, ἢ ὑπαρκτόν τι καὶ ἀνθρώπινον κατασκευάσμα ἦσαν τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα, ὧν ἄλλα μὲν διεσκόρπισεν ἤδη ἀναπᾶσαν τῆς Εὐρώπης γωνίαν τὸ σφυρίον τῶν δημοπρατῶν, ἄλλα δὲ θὰ ἔξανε μύση—τίς οἶδε—ταχέως ἢ ἀφιλόκαλός ἀμέλεια τῶν νέων κτητόρων.

Καὶ ὅμως πάντα ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια ἦσαν πράγματα ὀρατὰ καὶ ἀπτὰ οὕτως εἶπεῖν, καὶ ἄλλα μὲν αὐτῶν παρήχθησαν ἐκ τοῦ μηδενὸς διὰ τοῦ ἀμυθῆτου πλοῦτου καὶ τῆς φιλοκαλοῦ ἰδιοτροπίας ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἄλλα δὲ συνήχθησαν διὰ κόπου μακροῦ καὶ ἀγῶνων ἀνεκδοτῶν ἀπὸ πάσης γωνίας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καὶ ἀπετέλουν κειμήλια ἀπαράμιλλα, ἅτινα ἐφθόνου καὶ αὐτὰ τὰ πλουσιώτατα τῆς Εὐρώπης μουσεῖα.

Ὁ θαυματουργὸς οὗτος ἀνὴρ δὲν ἦτο ὁ σημερινὸς ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπαύλευς τοῦ Ἁγίου Δονάτου. Οὗτος ἠρκεσθῆ ἀπλῶς νὰ γεννηθῆ ἐγγονος καὶ ἀνεψιὸς δύο μυριοπλοῦτων καὶ φιλοκαλῶν ἀνδρῶν, τοῦ Νικολάου καὶ τοῦ Ἀνατολίου Δεμίδωφ, νὰ φάγῃ ὅσα ἠδυνήθη πλείονα ρούβλια ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν ἐν Παρισίοις, διανεμῶν αὐτὰ εἰς ἵππους καὶ εἰς συμπότας θήλειαι μᾶλλον ἢ ἄρρενας, καὶ νὰ πωλήσῃ—ὡς ἐπώλησε πρὸ μικροῦ—ὅσα δὲν ἐτρέωγοντο αὐτούσια.

Ὁ πρῶτος δημιουργὸς τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δονάτου ὑπῆρξεν ὁ πρίγκηψ Νικόλαος Δεμίδωφ, μεγάλπλοτος. Ῥῶσος κτηματίας, ἀγνοῶν ἀκριβῶς τὴν ἔκτασιν τῶν γαιῶν του καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μουζικῶν του, βαρυνθεὶς δ' ἐπὶ τέλους τοὺς πάγους τοῦ Νέβα, καὶ μετοικῆσας εἰς Ῥώμην περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος. Ἐκεῖ ἐσκόρπισεν ἀφθόνῳ τῷ θυλάκῳ τὰ ρούβλιά του καὶ τῆς καρδίας του τὰς ἀρέξεις εἰς καλλιτέχνας καὶ ἠθοποιούς καὶ παρασίτων στίφος ἐλόκληρον, οὐδέποτε μετρῶν ὅτι ἔδιδε πρὸς ὅ,τι ἐλάμβανεν, ἴδιον συντηρῶν θεατρικὸν θίασον ἐντὸς τοῦ ἡγεμονικοῦ του μεγάρου, αὐτὴν ἔχων περὶ ἑαυτὸν μουσικῶν καὶ ζωγράφων, καὶ στρατιάν σιτιζῶν ὅλην ὑπηρετῶν. Ἀναγκασθεὶς μετὰ τινὰ ἔτη νὰ καταλίπῃ τὴν Ῥώμην, ὅπου ἡ ἡγεμονικὴ αὐτοῦ χλιδὴ καὶ μεγαλοπρέπεια εἶχεν ἀρχίσει νὰ κινή τὴν ζηλοτυπίαν τῆς παπικῆς αὐτῆς, μετῴκησεν εἰς Φλωρεντίαν, καὶ ἠγόρασε τὴν ἔπαυλιν τοῦ San-Donato, τερπνὴν ἀγροκίαν, κειμένην εἰς τὰ πρόθυρα σχεδὸν τῆς τοσκανικῆς πρωτευούσης, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς πύλης al Prato, ἐπὶ τῆς ἀγούσης εἰς Πιστωρίαν (Pistoja) λεωφόρου.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη μετεβλήθη βαθμηδόν, ὑπὸ τὸ ἀφθονον χρυσοῦν ρέυμα, ὅπερ ἔρξεεν ἀπὸ τῶν θυλακίων τοῦ πρίγκηπος, εἰς μαγευτικὸν ἀληθῶς ἐνδιαίτημα, ὅπου τὰ θαυμάσια τῆς περιοχῆς κάλλη ἠμιλλῶντο πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σπάνιν τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν καὶ κειμηλίων, ἅτινα κατ' ὀλίγον ἐσωρεύθησαν ἐντὶς τῶν πολυτελῶν ἐκείνων αἰθουσῶν. Εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, παλαιὰ περίγλυφα σκεύη καὶ ἐγκόλπια ὀνομαστῶν κτητόρων, κύλικες ἐκ λίθων πολυτίμων, λυχνούχοι ἐξ ἀργύρου σφυρηλάτου, ἀγγεῖα ἐκ γρανίτου καὶ τράπεζαι ἐκ μωσαϊκοῦ, παροψίδες χρυσαῖ καὶ ὠρολόγια ἀλαβάστρινα, πᾶν ὅ,τι τέλος εἶχεν ἀξίαν ἱστορικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν καὶ ἐπωλεῖτο, ἠγοράζετο πάραυτὰ ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ὅστις οὐδέποτε ἤρωτα τὴν τιμὴν, εἰμὴ μόνον ὅτ' ἐπρόκειτο νὰ πληρώσῃ.

Ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ κατέλυσε τὸν βίον, ἐν ἔτει 1828, ὁ Νικόλαος Δεμιδῶφ, καὶ ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ ἐπίσης ὁ διάδοχος καὶ κληρονόμος του Ἀνατόλιος Δεμιδῶφ ἐνυμφεύθη, ἐν ἔτει 1840, τὴν πριγκήπισσαν Ματθίλδην, θυγατέρα τοῦ Ἰερωνύμου Ναπολέοντος, καὶ θείαν τοῦ Λουδοβίκου Ναπολέοντος, ὅστις ἔμελλε βραδύτερον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Γαλλίας θρόνου. Ἄλλ' ἡ μέλλουσα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας θεία, ἧς ὁ σκανδαλώδης ἐν Παρισίῳ βίος τοσοῦτον βραδύτερον ἐξῆμισε τὴν Β' αὐτοκρατορίαν, βραχὺν μόνον χρόνον ἐκόσμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτῆς τὰ πολυτελῆ τοῦ συμβίου της μέγαρα. Ἀποφασίσασα νὰ καταλίπῃ τὴν συζυγικὴν τέτην ἐν συνοδείᾳ τοῦ κόμητος Νιούβερκερκ, ἀπέδρα κρύφα καὶ μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου ἐξῆσε μακρὰ ἔτη διὰ τῆς ἀδράς συντάξεως, ἣν, τῇ μεσιτεῖᾳ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας, κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ παρὰ τοῦ συζύγου της.

Τὸ οἰκογενειακὸν τοῦτο ἀτύχημα ἐνέπνευσεν ἴσως ἔτι βαθυτέρον εἰς τὸν πρίγκηπα Ἀνατόλιον τὴν ἀγάπην τοῦ μονήρους βίου, καὶ προσήλωσεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εἰς διακόσμησιν καὶ ἐξωραΐσιν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ἁγίου Δονάτου, ἧς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἠσχολήθη ν' αὐξήσῃ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς.

Οὕτω δὲ ἐκ τοῦ ἀκενώτου πλοῦτου τῶν Δεμιδῶφ κατηρτίσθη τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο μουσεῖον, ὅπερ ἀκόπως ἐκληρονόμησε πρό τινων ἐτῶν καὶ ἀπαθῶς ἐπώλησε πρό τινων μηνῶν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀνατολίου Παῦλος Δεμιδῶφ.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκποιήσεως τοῦ Ἁγίου Δονάτου καὶ ἰδίως τῶν πολυειδῶν αὐτοῦ κειμηλίων προὔξενησεν ἀληθῆ πάταγον ἐν Εὐρώπῃ, καὶ βαθεῖαν παρήγαγε συγκίνησιν οὐ μόνον εἰς τῶν καλλιτεχνημάτων τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς πλουσίους συλλογεῖς, τοὺς ἀφειδῶς καὶ ἰδιοτρόπως δαπανῶντας τὸν χρυσὸν αὐτῶν χάριν μιᾶς

εἰκόνας τοῦ Tenier ἢ μιᾶς προχοῆδος τοῦ Cellini, ἀλλὰ καὶ εἰς Κυβερνήσεις ἔτι καὶ εἰς μουσεῖον διευθυντάς. Ἐβδομάδας δὲ ὄλας πρὸ τῆς δημοπρασίας συνέρρεον εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ πρίγκηπος Δεμιδῶφ οἱ περιεργοὶ καὶ οἱ μέλλοντες ἀγορασταί, ἐκλιπαροῦντες τῆς εἰσόδου τὴν ἀδειαν, καὶ ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ οἱ ἐπισκέπται ὑπερέβησαν τοὺς πεντακισχιλίους.

Ἄντι πάσης λεπτομεροῦς περιγραφῆς τῆς πωλήσεως καὶ τῶν πωληθέντων, ἧτις ἤθελε βεβαίως ὑπερβῆ τὰ στενὰ ὄρια τῆς Ἑστίας, ἀρκούμεθα ἐραυζόμενοι ἐκ τοῦ παρισινοῦ Χρόνου τὰς ἐξῆς ὀλίγας περικοπὰς ἄρθρου μακροῦ, γραφέντος ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς δημοπρασίας τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Δονάτου.

« Πάντα θέλουσι πωληθῆ διὰ πλειστηριασμοῦ πίνακες ἀρχαῖοι, ὄρειχάλκινα καλλιτεχνήματα, σκεῦη ἀργυρᾶ, μιλτόχιστα κεραμουργήματα τῶν Robbia, ἀργιλλόπλαστα τῆς Βιέννης, τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Βενετίας, ὑφάσματα παλαιὰ, εἰκόνας καὶ γλυπτὰ ἔργα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀμαξαί, ἵπποσκευαί, οἶνοι, βιβλία καὶ ἐπιπλα. Πάντα, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν σπανίων φυτῶν, ἅτινα κοσμοῦσι τὰ θερμοκήπια, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐπίπλων τῶν παρατηρημάτων. Ἡ ἔπαυλις δ' αὕτη, μεθ' ὅλης τῆς ἐκ τετρακοσίων στρεμμάτων περιοχῆς τῆς, τῶν δασῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀγροκηπίων, τῶν ἵπποφορβείων καὶ τῶν σταύλων καὶ τῶν ἀμαξοστασιῶν της, μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν ῥυάκων καὶ τῶν νήσων καὶ τῶν σπηλαίων της, τῶν πτηνατροφείων της καὶ τῶν λουτρῶνων, τῶν κήπων αὐτῆς καὶ τῶν πρασιῶν, τῶν ἀνθῶνων καὶ τῶν δρυμῶν της, θέλει πωληθῆ δι' ἰδιαίτερας συμφωνίας καὶ ἄνευ πλειστηριασμοῦ.

« Ὁ κατάλογος τῶν ἐκποιθησομένων ἀντικειμένων, περιέχων εἰκόνας αὐτῶν θαυμασίως ἐπεξεργασμένας, ἐτυπώθη εἰς ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα. Δὲν ἐξετέθη δὲ εἰς πώλησιν, ἀλλὰ διενεμήθη μόνον εἰς τοὺς ἐκ τῶν προτέρων ἐγγραφέντας συνδρομητάς, καὶ τὸ προῖον τῶν συνδρομῶν θέλει διατεθῆ ἐξ ἡμισείας ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς προσόψεως τῆς φλωρεντινῆς μητροπόλεως. Χάρις εἰς τὸν κατάλογον αὐτόν, ὅστις δὲν θέλει βραδύνει βεβαίως νὰ υπερτιμηθῆ, δύναται τις ἀκόπως νὰ διατρέξῃ τὸ μέγαρον τοῦ Ἁγίου Δονάτου ὀλόκληρον, ἀπὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ ἰσογείου μέχρι τῶν ὑπηρετικῶν δωματίων. Αἱ πλείραι τῶν αἰθουσῶν ὀνομάζονται ἀπὸ τοῦ περιχομένου των: Αἶθουσα τοῦ Greuze, Αἶθουσα τῶν μωσαϊκῶν, Δωμάτιον τῶν παλαιῶν ἐπιγράφων τῆς Γενούης, Μεγάλῃ Αἶθουσα τοῦ Κανόβα, κλ.

Ἐνώπιον τοῦ περιστυλίου ἀπαντᾷ τις ἀμέσως κρήνην παλαιάν ἐκ λευκοῦ διαστίχτου μαρμάρου, ἧς τοὺς τριπλοῦς ἐκ φλωρεντινοῦ ὄρειχάλκου κρουνοὺς ἀποτελοῦσι τρίτωνες κρατοῦν-

τες φανταστικὰς χελώνας. Τοῦ δὲ εἰσερχομένου τὸ βλέμμα θαμβοῦσιν εὐθὺς αἱ μεγάλαι χρυσοῦφαντοι αὐλαῖαι τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τὰ φλαμανδικὰ κεντήματα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου, οἱ κίλλιθες τῆς ἐποχῆς τοῦ Γ' Λουδοβίκου, αἱ ἐκ μαρμαῶρου προτομαί, τὰ ἐκ μαλαχίτου ἀγγεῖα, καὶ οἱ πίνακες τῆς νέας ἰταλικῆς σχολῆς. Ἐν μέσῳ τῶν πολυτίμων ἐκείνων σκευῶν διακρίνει τις ἐξ ἀνακλινητῶν καὶ ἐξ καθίσματα ἐκ γεγλυμμένου ἐπιχρύσου ξύλου, κοσμοῦμενα διὰ τοῦ αυτοκρατορικοῦ ἀστυῶ, καὶ προερχόμενα ἐκ τοῦ μεγάλου τοῦ Α' Ναπολέοντος ἐν τῇ νήσῳ Ἑλλάδα. Πλὴν αὐτῶν ὁ πρίγκιψ Ἀνατόλιος εἶχεν ἰδρύσει ἐν τῷ Ἀγίῳ Δονάτῳ ἀληθῆς ναπολεόντειον Μουσεῖον, ἐν ᾧ ὁλόκληρος σχεδὸν ἐκπροσωπεῖται ἡ τῶν Βοναπαρτῶν γενεά. Οὕτως ὑπάρχουσιν ἀναγεγραμμένα καὶ ἠριθμημένα ἐν τῷ καταλόγῳ: τρίτες τοῦ Α' Ναπολέοντος, τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης, τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ, εἰς ὁδοῦ τοῦ Α' Ναπολέοντος, παιδός, χαρτοπίστρον ἐκ τεμαχίου ἀμμοκονιάματος τοῦ τάφου τῆς Ἀγίας Ἐλένης, καὶ τὸ σύμβολον ὅπερ ἔφερεν ὁ Ναπολεὼν ἐν ἔτει 1814, ὅτε ἀφίκετο εἰς Porto-Ferrajo...

»Μακρὰς ὥρας δύναται τις νὰ δαπανήσῃ φυλλομετρῶν τὸν κατάλογον, οὗτινος μέγιστον μέρος κατέχουσιν ἰδίως οἱ πίνακες. Ἔργα τοῦ Rembrandt, τοῦ Tenier, τοῦ Ruysdaël, τοῦ Van Dyck, τοῦ Rubens, τοῦ Τιτιανῶ, τοῦ Κορρέσιου, καὶ ἄλλων νεωτέρων πληροῦσι τὰς πινακοθήκας τῆς ἐπαύλεως Δεμίδωφ· ἀφρονουσι δὲ μάλιστα οἱ πίνακες τῆς φλαμανδικῆς σχολῆς. Ἐκτὸς δὲ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτῶν ἀριστουργημάτων, βρῖθουσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἀγίου Δονάτου κειμήλια ἱστορικὰ, σπάνια καὶ βαρῦτιμα, ὅποια ἐν παραδείγματι ὁ νυμφικὸς νάρθηξ, ὃν ὁ ΙΑ' Λουδοβίκος παρήγγειλεν εἰς Boule ἐπὶ τῷ γάμῳ τοῦ μεγάλου Δελφίνου, καὶ τὸ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ' σχεδιασθὲν καὶ εἰς τὴν μνηστῆν αὐτοῦ ἔτι Μαρίαν Ἀντωνιέτταν προσενεχθὲν μουσικὸν ἀγαλόγιον ἐκ σφυρηλάτου καὶ ἐκτύπου σιδήρου».

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ ἡγεμονικὴ ἐκείνη ἔπαυλις, ἧς τὸ περιεχόμενον διεσκορπίσθη ἤδη ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀρπαγῆν ἐναμίλλως ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν μουσειῶν καὶ τῶν πλουσιῶν συλλογῶν.

Σημειοῦμεν ἐν πέλει τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, ὅτι ἡ πώλησις τῶν εἰκόνων ἀπέφερε πλεῖονα τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ διήμερος δημοπρασίαι μέρους μόνον τῶν λοιπῶν κειμηλίων ἐν περίπῳ καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον. Α.

Η ΚΑΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

εἶνε ὁ πρόλογος τῆς κακῆς πράξεως.

Μὲ ὅλας τὰς θεωρίας τῶν σοφῶν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν φιланθρώπων, ἀκόμη δὲν εὐρέθη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ φάρμακον τῆς μέθης. Εἰς μάτην μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ συνήθη μέσα, ὅπως ἀποσοβῆθῃ τὸ φάσμα τοῦτο μὲ τοὺς πυριφλεγεις ὀ-

φθαλμοῦς, ὅπερ παράκωλύει τὴν πορείαν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ σταματᾷ τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αἱ καταστροφαι, ὅσας ἐπιφέρει τὸ πάθος τοῦτο εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τοῦ λαοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε τοσαῦται καὶ τοιαῦται, ὥστε ἐπὶ τέλος ἐδέησε νὰ προσέλθῃ καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνησις ἐπικουρος εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἀνισχύρους προσπάθειαι τῶν ἰδιωτῶν. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου, ὅστις ἐπιψηφισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τοῦ 1880 ἔτους, πᾶς ὅστις φωραθῆ ἔκδοτος εἰς τὸ πάθος τῆς μέθης, θέλει ἐγκλείσται εἰς ἀποχωρητήριον ὡς φρενοβλαβῆς, ὅπου θέλει ἐπιβλέπεται, νοσοκομεῖται, καὶ, εἰ δυνατόν, θεραπεύεται ἐντὸς ἐνός ἔτους. Ἀλλ' ὅπως διὰ τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐθαίρετος, μὴ παραβλάπεται ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, ἡ τόσον προσφιλὴς εἰς πάντα Ἀγγλον, εἶνε ἀνάγκη πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σωτηρίου τούτου ἀποκλεισμοῦ, νὰ γείνη ἡ αἴτησις τῆς φυλακίσεως ὑπὸ τῶν γονέων ἢ τῶν γειτόνων τοῦ πάσχοντος, αἵτινες ὀφείλουσι ν' ἀποδείξωσι τὸ πάθος τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς ἐὰν βυολογήσῃ τοῦτο αὐτὸς οὗτος. Αἱ δυσκολίαι ὅμως, ὅσας ὁ νόμος οὗτος θέλει ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, θέλουσι καταστήσῃ αὐτὸν κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀχρηστον. Η

Ὁ ἰατρὸς Ῥίχαρδστον, εἰς τῶν ἐνθέρμων θιασωτῶν αὐ μόνον τῆς ἐγκρατείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπολύτου ἀπὸ τῶν ποτῶν ἀποχῆς, εὐρίσκειται πρό τινος, ὅπως καὶ ὁ περὶ μεθύσαν νόμος, περιπεπλεγμένος εἰς ἀδιέξοδον δίλημμα ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ σιρ Οὐάλτερ Τρεβέλιαν, ὅστις, ἐκ λεπτῆς τινος εἰρωνείας ἀγόμενος, ἐκληροδότησεν εἰς τὸν ἰατρὸν ὁλόκληρον ἀποθήκην, περιέχουσαν οἶνον σπανιτάτους καὶ πολυτιμοτάτους. Τοιουτοτρόπως δ' ὁ ἰατρὸς εὐρίσκειται ἐκτεθειμένος εἰς πειρασμὸν ὄχι μικρότερον ἐκείνου, εἰς ὃν ἔξετέθη ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Ἀλλ' ὁ κληρονόμος, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος, κατώρθωσε νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν, καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων παρακαλεῖ πάντα ὅστις ἔχει καρδίαν καὶ συνειδήσιν, νὰ τὸν συμβουλεύσῃ τί εἶνε τὸ καλύτερον νὰ κάμῃ τὸν θησαυρὸν του. Νὰ τὸν καταστρέψῃ, θὰ εἶνε ἀμαρτία· ἐὰν τὸν πωλήσῃ, θὰ κινδυνεύσῃ ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὸν ἀγοράσῃ· ἐὰν τὸν φυλάξῃ, κινδυνεύει ὁ ἴδιος. Ἀφίνομεν τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῆ εἰς ποῖαν ἀδιέξοδον ἀλληλογραφίαν περιπλάκη τοιουτοτρόπως ὁ ἀπερίσκεπτος ἰατρὸς, ὃ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ διαθέσῃ τὸν πλοῦτόν του, καὶ συμβουλευθεὶς περὶ τούτου τὸν δημόσιον. Ἦς ἦτο ἐπόμενον, τὰ νοσοκομεῖα, αἱ φιλόπτωχοι ἐταιρίαι, οἱ ἀσθενεῖς, ἔσχον ἐκ περιτροπῆς τοὺς ἐνθέρμους τῶν συνηγόρους. Ἀλλὰ πῶς νὰ διανεῖμῃ ὁ ἰατρὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς δηλητήριον, τὸ ὅποιον κατὰ